

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

BARCELONA, 20 D'OCTUBRE DE 1911

NÚM. 1712 ————— ANY XXXIII

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

10 centims ————— Atrassats: 20

AL DORMITORI D'EN FALQUÉS

—Ah!... Dieu que hi ha foc?... Quina hora es ara?
—La una.
—Doncs, per allà a les tres quarts de quatre que'm portin l'auto y vinc desseguida.

LES ELECCIONS MUNICIPALS

ELS REGIONALISTES ∞ ELS ULTRAMONTANS ∞ ELS DINÀSTICS ∞ ELS LERROUXISTES ∞ ELS FEDERALS NACIONALISTES

«La candidatura barcelonina no té cap color polític!», crida aquets dies *La Veu de Catalunya*. Quina tristesa! Dèu anys de lluita catalana y anticaciquista de la *Lliga* acaben en la formació de candidatures «sense color polític». La *candidatura barcelonina* no té cap color: ni el color de la bandera de Catalunya. Aquella bandera que en Jaume Carner, en un miting memorable, aixecava ben alta, ben dreta y ben sola, els regionalistes, pera guanyar eleccions, han hagut de plegarla y de ficarla dintre la funda d'una coalició nominalment administrativa.

Hi ha molts regionalistes que'n senten el dolor d'aquet deplorable renunciament. Y, ab un accent d'intima recansa, se'n planyen. Però proven de justificar la nova tàctica de la *Lliga* invocant la forsa de la necessitat. «No'ns ha quedat altre remei,—diuen.—Sense aquesta coalició, cada batalla electoral hauria estat pera nosaltres una derrota. La nostra forsa política, feta a bocins, ben aviat hauria desaparegut. O havíem d'anar a la coalició de dretes, o ens havíem de resignar mansament a la mort...» Encarantse després ab els homes de l'Esquerra catalana, els regionalistes afegeixen: «Vosaltres en teniu la culpa d'això. Si de bon principi haguessiu acceptat una intel·ligència ab la *Lliga*, aquesta no hauria caigut, presonera de guerra, en mans dels caciquistes y del Comitè de Defensa Social. En Junoy ja ho va dir que la política de l'Esquerra empenyia els regionalistes cap al camp de les dretes reaccionaries.»

No us recorda aquesta argumentació el cas de tantes dones caigudes? Escolteules, y us diran que'l seu promès, abandonantles, les va obligar, pera viure, a admetre'ls favors d'un vell ric o d'un jove calavera. Elles prou haurien volgut conservar la puresa y poder anar pel carrer ab el front alt...

En el fons de la conducta de la *Lliga* hi ha, evidentment, una manca de virtut. Els partits, com les persones, passen per períodes difícils, per moments d'escassetat y d'estretor. En les hores de privació, se posen, més que mai, a prova. Devegades n'hi ha prou ab una abdicació pera tornar als temps d'abundancia y prosperitat. No més cal allargar el bras pera abastar novament la victoria. Y aquesta es tan temptadora! Y es tan dura la situació del derrotat! S'entaula una lluita entre'ls escrupols y les cobejances. Vencen aquestes, y el bras s'allarga, lleugerament tremolós. La mà, que s'ha tacat un poc, acaba per heure la victoria.

Y be: no es aquesta, no pot ser aquesta la moral dels partits! No ha de subordinarse tot a la victoria. S'ha de *saber perdre*, també. Y cal resignarse a la derrota en certes ocasions. Segons ab quines condicions s'obté, una victoria momentania pot tancar el camí de les victories futures. Un agrupament polític que no tingui la virtut gloriosa de *saber perdre*, perdrà definitivament.

* * *

Pera sortir d'una situació d'inferioritat que no li era soportable, la *Lliga* ha donat beligerancia política, a Barcelona, al Comitè de Defensa Social, als carlins, als integristes y als conservadors dinàstics, y ara sembla que's disposa a donarne també als lliberals. Ressucita així una pila de

morts y els fa entrar a Cà la Ciutat, d'ont els uns foren escombrats furiosament per ella mateixa y ont els altres mai encara havien pogut entrar.

Per obra y gracia de la tàctica regionalista, els ultramontans barcelonins podran cantar victoria. El sentiment lliberal de la ciutat els havia posat el *veto* pera l'obtenció de les representacions populars. Barcelona havia mantingut sempre la tradició del seu lliberalisme. Tots ens creïem que era aquesta una conquesta definitiva. Entre'ls atzars de les lluites polítiques no hi comptavem la tornada de les hosts ultramontanes—carlines y alfonsines—al govern municipal.

Doncs hi tornen. Tornen els morts, les fantasmes, els espectres. Hi haurà regidors integristes, y carlins, y *episcopals*. Seran tinents d'arcaldes, síndics, individus de les comissions. Creixerà la seva influencia y el seu poder. Renaxeran en ells esperances que ja havien perdut, ambicions a les quals ja havien renunciat.

No es això lo pitjor. Lo pitjor es que l'opinió democràtica de Barcelona, y especialment els elements de l'Unió Federal, que són els lligitims hereus de la tradició lliberal de Barcelona, no han sentit prou l'afront, ni han donat prou importancia an aquet retorn ofensiu de les forces de reacció. Nosaltres ens hem sentit fonament afligits y alarmats al veure que, davant del moviment d'avens dels ultramontans, una part dels federals nacionalistes sols ha tingut esma pera proposar y defensar menudes combinacions electorals en determinats districtes...

* * *

Els barcelonins en teniem un orgull de que no hi hagués en l'Ajuntament de la ciutat cap representant dels partits de la dinastia. Al crit de: *Via fòra lladres!* en van esser foragitats, y ells ja s'havien aconhortat de tenirhi les portes tancades.

Que poc duren els moviments del poble! Que curta es la memoria d'aquest! Els noms que dèu anys enrera feien horror als nostres menestrals, ara tornaran a figurar en la *candidatura barcelonina*, precisament destinada a regenerar l'administració comunal, a restaurar en el Consistori l'imperi sà de la moralitat.

Pobre gent! Els havien fet una injusticia!

* * *

Haurà durat dos anys la dominació lerrouxista a l'Ajuntament. Dos anys llargs, llargs, que'ns en han semblat dèu. A l'acabar l'anyada de 1911, el baix imperi municipal d'en Lerroux acabarà també.

Les dretes, segurament, se vantaran d'haver posat terme a la disbaixa dels regidors lerrouxistes. En realitat, la caiguda del lerrouxisme no serà deguda a l'aument ni a la combinació dels vots contraris, sinó a la minva considerable que'ls propis vots han experimentat. Després de la baixa produïda en les passades eleccions de diputats provincials, el lerrouxisme quedà vensut per endavant en les eleccions de regidors. Y es que la veritable derrota del lerrouxisme y el seu enfonsament definitiu han de venir de la descomposició seva, no de l'aplegament de les forces enemigues. En les eleccions darreres el lerrouxisme sofrí un cop molt més fort y transcendental que en les eleccions de la Solidaritat.

La culpa més grossa dels lerrouxistes es que han fet del seu domini al municipi no pas una qüestió política, sinó una qüestió de dret comú. Lo que'ls ha fet incompatibles ab el poble de Barcelona no són els seus radicalismes—ben marges!—sinó les seves immoralitats.

* * *

Quina bella ocasió pera l'Esquerra catalana si aquesta sabés o podés situarse convenientment en la vinenta batalla!

Ella representaria triomfalment la República sense cals y la Moralitat sense ultramontans ni caciquistes. Ella seria la gran forsa directiu de la metròpoli catalana.

Querelles interiors dificulten la seva feina. Ensopega ab petites pedres y això l'enerva y la desorienta. ¿No aconseguiran els homes de bona voluntat de l'Unió Federal apartar els baixos entravancs, pera que'l partit pugui emprendre les altes empreses a que'l crida la seva compenetració ab l'esperit de la ciutat?

WIFRED

Tic, tac... Tic, tac...

Tots els barcelonins tenim ja aquet sorollet simpatic y agradable ficat a les orelles. ¡Quina llàstima que la *rana americana* no s'hagi inventat fins ara! Tenim tanta fe en el seu poder *empipador* que proposem al govern una expedició de *ranas* d'aqueixa mena al Marroc, pera veure si els moros, que no temen les bales, se mostraran també impassibles quan se'ls acosti un batalló ab els seus tic-tacs desacompassats. Creiem que'l tic-tac no'l resistirien; són gent de gust refinat, y l'aixordador cant de la *rana americana* faria que deixessin de mostrarse *farrucos*, y no s'acostessin a les posicions conquistades mentres hi hagués un centinella que fes tic, tac... tic, tac.

De Barcelona ha emigrat més gent, desde que canta aquesta *bestioleta* per la Rambla, que no va emigrar al haverhi aquells pocs casos de còlera; els cines comensen a semblar sales de manicomi, ont la gent tingui la furiosa mania del tic-tac; pels cafès, pels passeigs, per tot arreu, com una maledicció, ens persegueix el terrible tic, tac... tic, tac.

¡Oh gran Deu! ¿Què t'haurem fet, els barcelonins, pera que, després de les bombes, les vagues y altres mals terribles que patim ens hagin d'enviar aquet, el pitjor de tots, l'anguniós y marejador tic, tac... tic, tac!...

TIC TAC

COMENSAMENT

Pera coneixer que *això* s'acosta, jo, mal m'està el dirho, no necessito mai termòmetre, ni baròmetre, ni higròmetre; ni cap d'aquets instruments que serveixen pera fer pronostics.

En veient que un fulano, que en temps normal apenes me saluda, al trobarme se'm treu amablement el barret, y'm somriu y, sense com va ni com ve, me dona recados pera tots els de casa, desseguida ho dic:

—S'acosten eleccions de regidors y aquet bútxara's presenta candidat.

La primera manifestació del «síntoma infalible» vareig sufrirla ahir.

Al bell mitg de la plassetta dels Peixos—¡ves quin lloc pera anar a escometre a un home!—se'm planta al davant el senyor Rafelet—un tipo que abans havia sigut poc o molt sastre y fins va arribar a ferme una americana que mai me va caure be—y, agafantme carinyosament la mà, m diu:

—¿Ja sab la novetat?

—Sí,—vareig contestarli jo, molt amatent:—Que vostè va en candidatura pera regidor.

—¡Aiail... ¿Quí l'hi ha dit?... ¿Que ja'n parlen els diaris?

—No, senyor; però jo, per aquestes coses d'eleccions y tonterias aixís, tinc un nas que no me'l mereixo.

—Doncs, miri, ho ha endevinat. Jo, com vostè compendrà,...

—Sí, sí; també ho sé això. Vostè no ho volia; però els amics, els veïns, els transeunts, la junta del casino y les «tres classes de vapor» s'hi han empenyat de tal manera, que, fent un sacrifici...

—Sí, senyor; un verdader sacrifici...

—...no ha tingut vostè més remei que cedir an aquesta impetuosa onada de precs y súplices, y resignat, ha dit, com Espartero: *Cumplase la voluntad nacional*.

—Això mateix!... Aixís precisament ha anat la cosa. De modo que...

Y va allargarme un puro.

—¿Tentativa de soborno?—vaig fer jo, rient.

—Fugí!... Ja sé jo que vostè no es capas d'aquesta cosa. Tan segur estés dels altres vots com ho estic del de vostè, ¿veritat?...—

¿Què havia de respòndreli jo, pobre senyor Rafelet?

MASCAROT INTEMPESTIU

—Noia... Hola!... ¿Que no'm coneixes?
—Sí, home, sí; ets un candidat.
—Ai, ai! ¿y en què ho endevines?
—En que tens els dits molt llargs.

UN AUTOR DEL «REQUETÉ»

—Que s'atreveixin a xiularme, ara!...

Vaig promètreli que, a no ser que ploqués molt o que jo estés gravement malalt, aniria a donarli el meu sufragi, y vam despedirnos ab una abrassada tan forta, que'ls veïns d'aquelles botigues varen quedar tots eternits.

Y be!... Prescindint de la xifladura del senyor Rafelet y d'altres senyors que sense ser Rafelets son tan xiflats com ell, ¿què'n sortirà—parlant entre nosaltres—de les properes eleccions?

El Quimenes, un municipal que tot sovint m'afavoreix ab les seves confidències, es d'opinió que la cosa, enguany, anirà molt morta.

—¿En què us fundeu pera creureho aixís?—li pregunto jo.

—En que la chent, ahora, està muy distraida.

—¿Què es lo que la distreu?

—Uy!... Muchas cosas!... A los chóvens les distraen las bellas del Paralelo y las luchas á cops de puny del Tívoli; á los sabios, esos catorce ó quince cometas que actualmente se pasechan por nuestro cielo; á los capitalistas la baja de la bolsa; á los que tienen hijos, la guerra de Melilla...

—Be!... Tot això podrà preocupar a una ínfima part delcos electoral; però, la majoria dels que tenen vot...

—La machoría dels que tienen vot, esta vez, se rien de las urnas y del desocupado que las inventó. Porque, amos á ver, ¿quién quiere usted que vaya á votar?

—Segurament, hi aniran els lerroxistes...

—Los lerroxistas tienen ya todos su correspondiente empleo y no necesitan molestarse trabajando el acta de ningún.

—Els de l'esquerra...

—Esos saben que todas las plazas están llenas, y por lo tanto es inútil escarrassarse.

—Llavors digueu que'ls únics que efectivament votarem serem quatre gats...

—Hombre... cuatro!...

El Quimenes diu que tant com no més quatre potser no, però que de deu o dotze no creu que passem.

* * *

Això m'ha inspirat una idea.

L'escassès de vots «utills» farà, segurament, que aquets siguin molt buscats.

¿Per què, doncs, sabentho, no haig d'aprofitarme, com fa tothom, de les circumstancies?

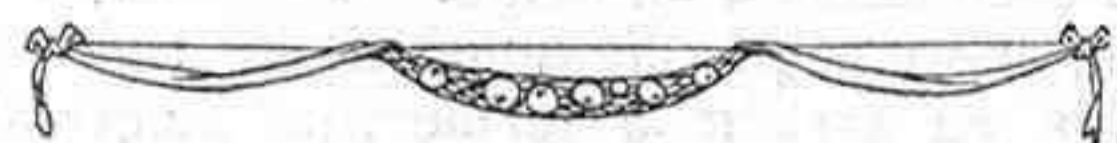
Ja ho sé que això es mal fet y fins crec que una mica ilegal; però, ara rai que la chent, segons diu en Quimenes, està distreta ab tantes coses.

Demà faig posar al diari un anunci que dirà aixís:

VOTO Se vende uno para las próximas elec-

ciones municipales. Precio razonable. Dirigirse: calle tal, número tantos.

MATIAS BONAFÉ

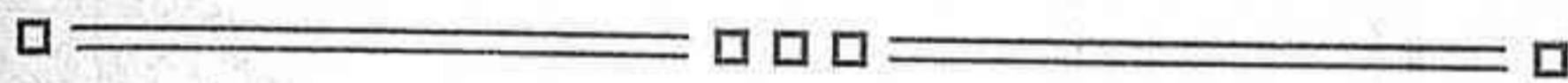
La temporada de Teatre Català és un fet

La setmana passada varen reunir-se en l'«Ateneo Barcelonés» els autors dramàtics catalans que s'organisen en Sindicat, pera discutir els estatuts redactats per la comissió nomenada al efecte, els quals foren aprovats per unanimitat y han sigut ja presentats al Govern Civil.

Després s'acordà nomenar presidents honoraris del Sindicat als dramaturgs don Angel Guimerà, don Ignasi Iglesias y don Santiago Rusiñol, que han acceptat la designació.

La Junta directiva, que serà probablement la mateixa que's designarà al constituirse definitivament el Sindicat, quedà nomenada en la següent forma: President, don Apeles Mestres; vispresident, don Pompeu Crehuet; tresorer, don Martí Giol; comptador, don Avelí Artís; secretari, don Manel Folch y Torres; vocals, don Josep Morató y don Josep Pous y Pagès.

Aixís que siguin aprovats pel Govern Civil els estatuts el Sindicat se constituirà definitivament, participantho a la Comissió consistorial nomenada pera fer els estudis previs del futur *Teatre Català*, y oferirli la seva cooperació pera'ls treballs que hagin de ferse.

Un que torna

—Què tal? ¿ja han tornat de fóra, vostès, senyor Francisquet?
—Sí, senyor; ahí a la tarda vam arribar, y per cert que encara tinc tots els òssos ressentits del sotragueig del viatge; la Carmeta

no pot bellugà el peu dret; la noia petita, pobre, sembla que tingui un mal lleig, camina així, encarcerada, y aquí se li marca un gep...; la gran ha quedat com tonta, té'l cap ple de xiribecs.

—Sí que l'han feta ben bona...

¿Y no sab de què'ls hi ve?

—Oh, prou: són les conseqüències d'anar vuit hores en tren, catorze o quinze en tartana y cinc y mitja en burret.

—Vaia un viatge, ¡recristina!

¿Aont van anar?

—¡A l'Infern!

Quan hi penso m'esgarrijo...

Imagini's un poblet

extrany, petit, sense solta

que encara que ara'm matés

no sabria pas còm dirli

cap allà ont es.

—Oh, ja ho crec;

devien estar molt frescos.

—¡Jo sí que vaig estar fresc!

La beneita de la dòna

va volerhi anar perquè

allà hi ha els cunyats de l'oncle

d'un que es cosí germà seu,

y creguts que'ns mantindrien

a tots molt be, ¿me comprèn?,

varem emprendre'l viatge,

que ni mai ho haguessim fet.

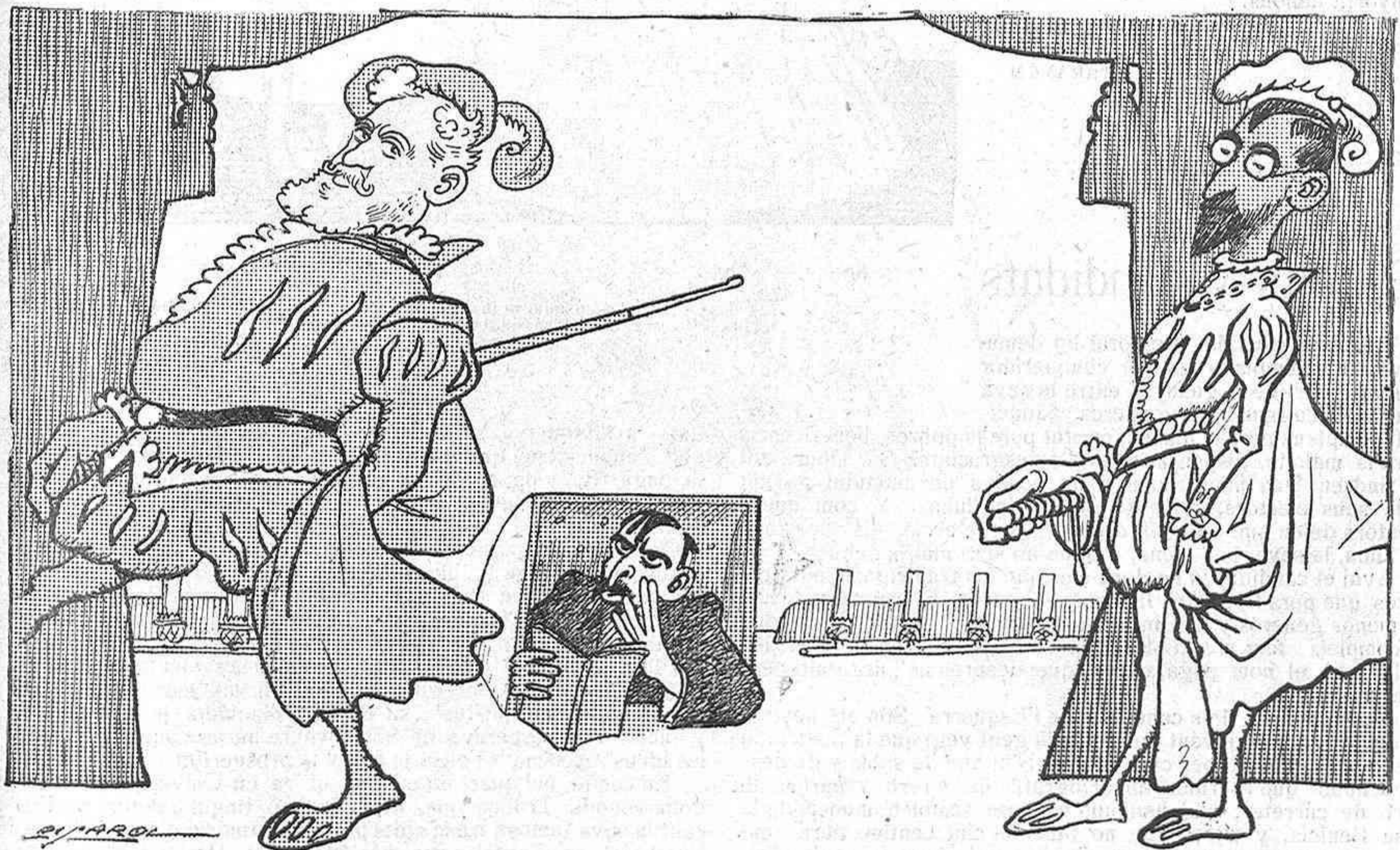
—¿Es a dir, doncs, que la cosa

els va sortir malament?

—Compti: a l'arribar al poble

ens trobem que aquella gent

havien anat a menos

TEATRE REGIONALISTA

L'Apuntador:—Què fas, ara?... Ont vas?...

L'Albó:—Busqueuse Mejia, que jo ab aquet Tenorio no faig comedia!

y passat molts contratemps;
nosaltres be prou voliem
tornàrnosen al moment,
mes com que ells van insistirhi,
ens vam quedar, prò ¡Deu meu!
de pa moreno y mongetes
n'hem menjat pel cap y els peus:
en quant a la carn, ja quasi
no'm recordo quin gust té.
—Y doncs, ¿per tall, què menjaven?
—Arengades y res més.
—Ja se li veu desseguida
que està que peta... de sec.
¡Sí que van fer bona anada!...
—Calli, home, si el tip aquet
encara ens dura: ahir vespre
hi havia a casa un concert!...
Y per' colmo de desdítxes
vam trobar tot el pis nèt.
—¿Robot?

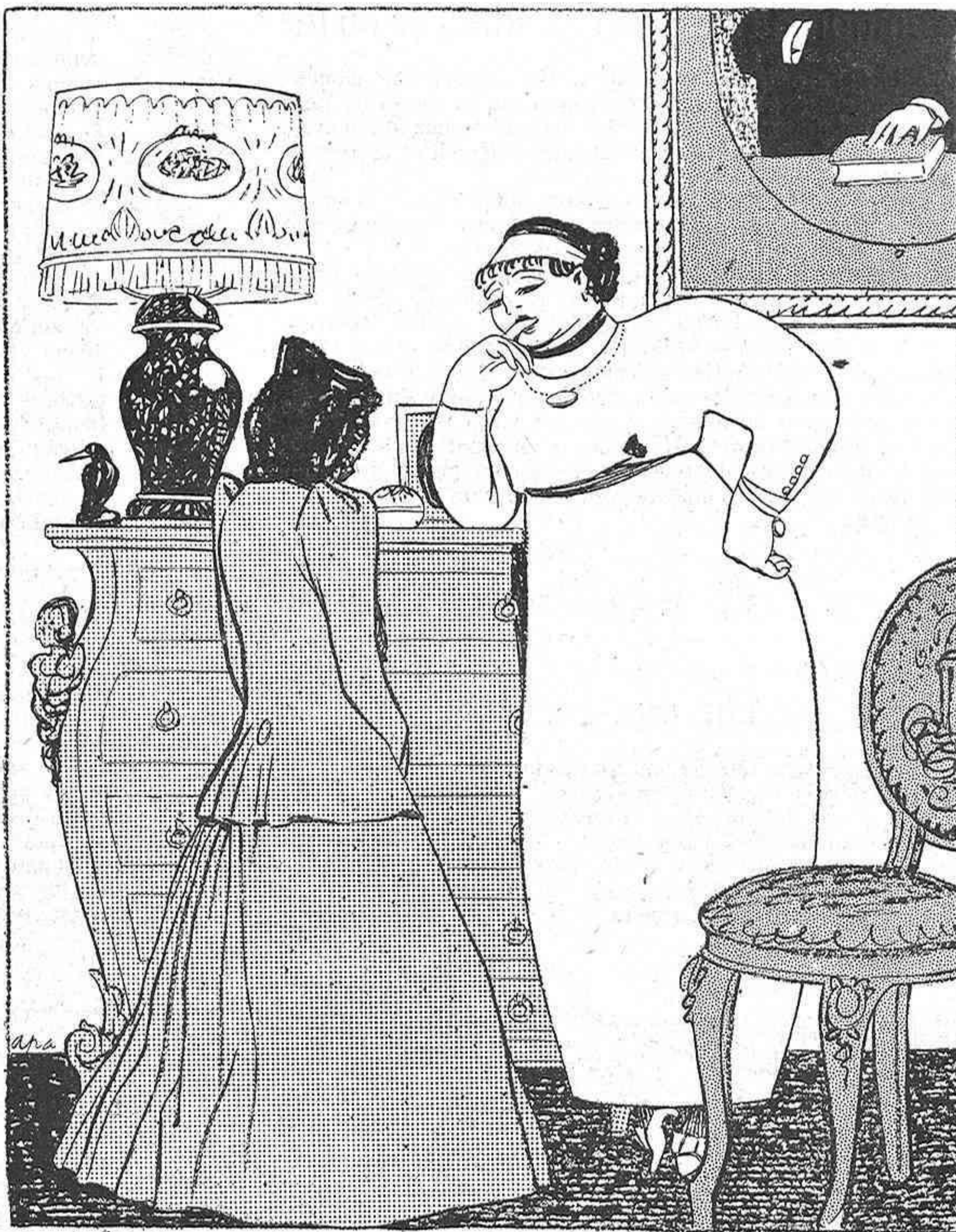
—¡Ai! de cabo á rabo!...
Sols vam trobar les parets.
—¿No hi ha portera a l'escala?
—Ni portera ni porter:
hi ha una gran reixa de ferro,
però no serveix de res
perquè de nits y de dies
sempre està oberta; jo crec
que aquí, an el pis ont no hi roben,
es perquè Deu no ho permet.
—¡Psst!... ¿Veü aquell policia
que ara ve?

—Sí; ¿que'l coneix?
—No, senyor; prò, si'm vol creure,
giri full.

—¡Ai ai! ¿Per què?
—Perquè si acas el sentia...
—¿Què?...

—Res!... Potsèr s'ofengués.
—Doncs aixís... passiho be tingui,
senyor... dallons.
—Passiho be.

J. STARAMSA

SOBRE LES NOIES

—La casada, ja la deü coneixer, es la que'm treballa al teatre; l'altra, la soltera, es telegrafista...
—Ah, sí, ja recordo que m'ho va dir... telegrafista *sense fills!*

Candits y candidats

Abans un candidat electoral ho demanava tot. Semblava un rei conqueridor fent el repart de lo guanyat entre la seva gent. ¿Voleu fanals, clavegueres, adoquinats, empleus pera'ls humils, caritat pera'ls pobres, beneficencia pera'ls malalts, dispensaris pera'ls desgraciats? Sí? Doncs tot ho tindreu. Una làmina anarquista posava un candidat davant dels seus electors, cridant: «Voleu la lluna?» Y com que'ls electors deien que «sí», ell, després de l'elecció, els mostrava la lluna, la seva, ben plena, com no ho serà mai la del cel.

Avui el candidat ja no dona més que les tradicionals mil pesetes que pera'ls gastos li demana el partit. El candidat actual es menos generós y més infatuat. Al donar el nom li sembla que ja compleix, tant si's diu Puig, en català, com Sánchez, en castellà, y ab el nom paga, encara que després no'l necessiti pera cobrar.

Tenim la llista dels candidats de l'Esquerra. Són els nostres y tenen d'anar al davant, pera que la gent vegi que la justícia la fem, abans que tot, per casa nostra. N'hi han de sabis y de despreocupats que escriuen ab ortografia de torero y parlen ab verb de carreter; n'hi han que van que semblen anuncis de la casa Benicia, y altres que no tenen ni cinc centims pera comprar-se una granota americana; n'hi han que viuen dels salts d'aigua que'ls mouen les fàbriques, y qui's guanya no el pa, tota una panaderia cada dia, ab el vi.

D'aquets que's guanyen la vida ab el vi n'hi han ja dos candi-

ats, a l'Esquerra: en Batalla, que va pel setè, y un tal Soler, que s'anuncia pel quint. En Soler es d'aquells que ab el nom sol ja paga. Es vulgar com un got de vi de vint centims; però en Batalla no, en Batalla es de lo més immens que corre. Va pel districte com si ja fos regidor. Que necessiteu aquí, una acera? Se farà. Una claveguera? La construirem. Uns fanals? Els encendrem. Y si algú li diu: «—Senyor Batalla, lo que jo necessito són cinc duros», en Batalla li dona els cinc duros. Perquè lo que en Batalla vol es que tothom estigui content, sobre tot d'ell, y n'estan. A qui millor que an ell, que es alegre y dadiós com un sevillà, elegiran? Una vegada, en un discurs electoral, deia en Batalla: «Nosaltres som més que republicans, més que socialistes, més que anarquistes!» El delegat s'inquieta, la gent també, y quan tothom esperava ab ansia veure qui era aquella fera de les idees, exclama: «Volem la pau y la prosperitat!»

En cambi, pel quart diuen que hi va en Calvet. Serà la segona vegada. Trobem que, pera que no tingui que dir, modificant la seva famosa frase «tots perden», tindria d'anar pel sisè. En el sisè en Calvet seria més afortunat. Però en Lluhí y en Coromines, en nom de les bones costums, no volen contribuir a que'l senyor Calvet s'aprimi més.

Y—lo que són les paradoxes de la vida—pel sisè's presenten

tres bons senyors que no han trencat mai un plat: en Torruella, el doctor, en Soldevila, el notari, y en Bisbal. Sobre tot en les famílies dels dos darrers haurà produït un fondo dolor aquesta decisió, y, si surten, l'Esquerra, els dies que s'allargui la sessió, o's declari permanent, tindrà dos vots menys, perquè ells a les onze se'n van a casa. Quan se decidia aquell embolic de les eleccions de la Junta Municipal, en Bisbal, arribades les onze, se n'anava. En Corominas li deia que's quedés, que venia d'un vot pera guanyar els nacionalistes; però en Bisbal, tossut, a casa. Sort que en Torruella els suplirà y podrà estar a tot arreu. Perquè en Torruella es l'«Hispano-Suïza» de l'Esquerra. Ja li diuen, pels que té y per lo que'ls usa, el doctor automobil.

Pel quint hi va en Tona, federal de tota la vida y res més, perquè no sabem què passa, però els federals de tota la vida no són res més que això. Pel primer un altre federal, en Pujol y Brull. Però aquesta vegada, com que va sol, no hi tindrem conflicte, si surt, com quan ab en Forcada's disputaren la legalitat d'una acta en les darrer eleccions. Si no recordem malament, presidí el Jurat que condemnà an en Rull. Ademés, exerceix de metge. Ningú podrà dir que aquet candidat no mata. L'Alomar no'l votaria.

Venen després dues bones persones: en Baró y en Carcereny. Aquets no's presenten; els presenten. En Carcereny ho diu: «—Jo no ho vull, però els meus amics s'empenyen en que hi vagi...» Com que va pel setè, en Batalla té por de que no n'hi fassi alguna, y demana mans netes en l'elecció. En Carcereny es xacolater, y quan diu això de les mans ne fa xistos.

Pel tercer hi va l'Alaman, de l'Unió Republicana. Sab totes les martingales electorals, totes les maneres de sortir triomfant, però li ha sortit un dolent deixeble de la seva escola. ¿Sabeu lo que diuen els lerrouxistes dels de l'Unió Republicana? Diuen que'l *coreano* mai perd. De cara, de cantó, per la línia recta, o la corba, ells guanyen sempre. Però l'Alaman va perdre. L'Alaman se perd sempre, fins de vista.

L'anti-Alaman, com diria l'Alomar, es en Millan, l'Enriquet, fill d'en Dionís Millan. El xicot vol actuar, y el pare, en lloc de

comprarli un auto, o un rellotge, o de pagarli un viatge, vol ferlo regidor. Y el xicot ja s'estima el carrec com si fos una nuvia. Bon xicot, això sí, però li dona per la vanitat y com si no'n tingués prou ab esser marquès—marquès li diuen de broma—ara desitja una regidoria pera no esser menos que en Manel Rius, també marquès y regidor.

Per Gracia van tres bones persones: en Matons, en Ramon Almirall y en Ribera y Rovira. El senyor Matons abans era socialista, anà a l'Amèrica, tornà ab bastants quartos y, naturalment, ingressà en l'esquerra. Qualsevol cosa l'entendreix. Quan el feren de la Junta Municipal en les darreres eleccions, el fill, tot commogut li digué: «Papa, papa, has sortit pel lloc catorze.» En Matons s'entendrí: «Senyors,—digué als que'l voltaven—prenguin lo que vulguin.»

En Ribera y Rovira no hi veu de cap ull de content. L'apoien fins els propietaris conservadors. Pera fer propaganda vindran els portuguesos, agraits per les campanyes d'en Ribera y Rovira.

El que no s'acaba de decidir es el senyor Almirall. Ell vol que hi vagi en Suñol, però pensarà, a darrera hora, que val més anar sol que ben acompanyat. El senyor Almirall farà un bon regidor, d'aquells que comptaran el centim de la ciutat com si fos el duro propi. Es quasi be milionari, honrat y molt economic. Mirin si ho es, que, com que tenia el mateix nom que'l seu pare, quan aquet se va morir, en lloc de ferse soci de l'Ateneu, com ho era el seu pare, però pagant l'entrada, continuà pagant, per la confusió de noms, com si encara fos viu el pare, fins que uns bromistes—en Callén, en Pinilla y altres—ho saberen, y dirigint una queixa a la junta, exigiren que'l senyor Almirall pagués lo que havia pensat estalviar-se. El senyor Almirall tingué de fer, en castic per la seva economia, un donatiu de 200 pessetes a l'Ateneu.

PARADOX

UN HOME PREOCUPAT

—Qui ho havia de dir, eh?...

LA COLLA DELS FESTIUS

Aquet es el títol que millor quadraria als regidors que en la primavera de l'any passat formaren la Comissió de Festes, qual record perdura encara.

Els festius, ab el seu president Vinaixa al cap, se feren ab els comptes un embolic de mil dimonis.

Per fi, després de més d'un any de tenirnos ab l'ai! al cor, ha vingut el balans.

Per ell hem pogut enterarnos de que'l desastre de l'Aero-Club no anà tot sol, y de que al costat dels treballs de propaganda, resulten el concurs d'aviació, els balls regionals, l'enredo dels mercats y demés, una veritable meravella de claretat y perfecció.

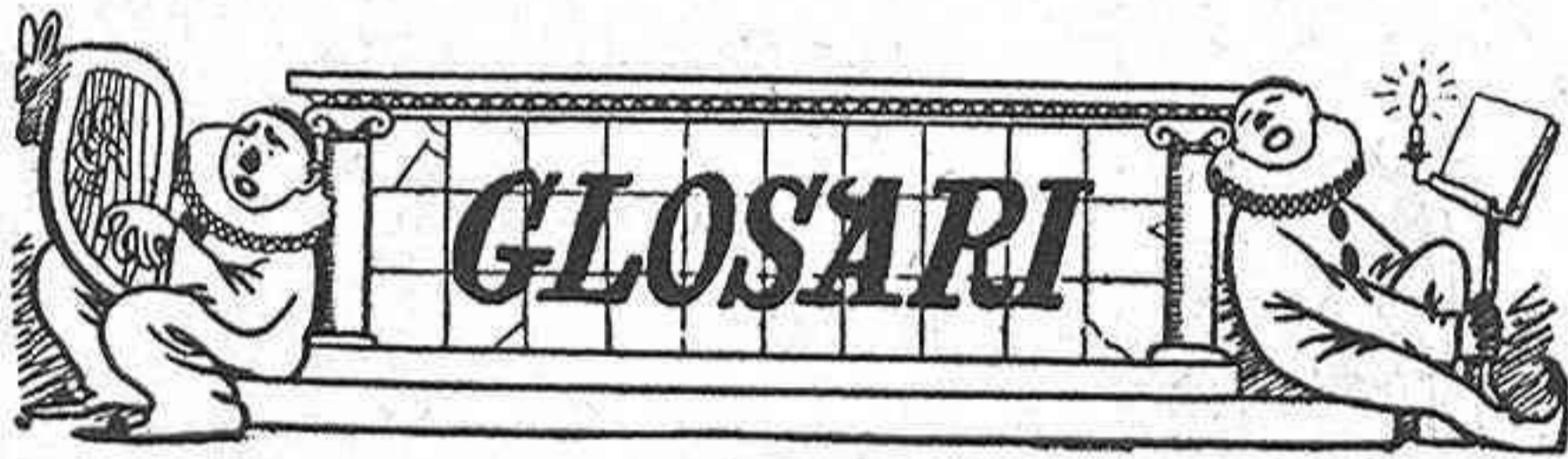
Figürinse els llegidors que, segons el dictamen APROVAT, se fa constar, y ab carrec al capítol destinat a propaganda, que cobraren alguns diaris de Madrid, tals com *El Radical*, *El Mundo*, *El Liberal* y *Heraldo*, les quantitats de 1.236, 1.500, 444 y 835 pessetes respectivament. Sols *Nuevo Mundo* ne cobrà més de 4.500. *La Dépêche* passa de dues mil.

¡Mil duros a *Nuevo Mundo* pera fer l'elogi de les festes y ni una sola vegada's dignà el confrare publicar el retrato d'en Vinaixa, que quan vulgui esser regidor de Madrid ningú el coneixerà?

¡Mil duros a *Nuevo Mundo* y ni un cigarro de paper a nosaltres, que, després de popularisar al President de la Comissió de Festes, el donariem per lo que'ns costava el dia que va arribar a Barcelona!

Tant mateix al món no hi ha justicia...

BLET

L'AMIC DE L'HOMME

*Ja suposareu que'm refereixo al gos.
Però'm refereixo precisament a un gos.*

Un d'aquets amics de l'home va pujar, doncs, l'altre dia ab el seu amo a un tramvia dels que van a la Bonanova. Home y gos varen quedar-se modestament a la plataforma.

—Dispensi, però haurà de baixar,—exclamà el cobrador.

—Per què?

—Perquè està prohibit terminantment dur gossos en el tramvia.

L'home va fer una mueca de contrarietat. Si el quisso hagués sigut molt petit se l'hauria ficat a la butxaca; si hagués sigut molt gros, l'hauria fet bordar an el cobrador pera ferse la forrosa, però s'hagué de resignar, no baixant ell, precisament, sinó fent baixar al gos, al seu amic.

—Ell rai, ja hi ha està fet a correr!...

Y el tramvia emprengué la marxa.

El tramvia corria y el gos també, a certa distancia, a la linia del estribo, primer content y alegre, guaitant-se al amo de reull, al amo que de tant en tant feia petar el dos dits, com si li enviés una festeta, un salut carinyós y alentador.

Però com que'ls tramvies no's cansen y les besties sí, vingué que al ser al cap-d'amunt del Passeig de Gracia el pobre gos ja treia un pam de llengua y's comen-

sava a quedar endarrera. Cada vegada que'l cotxe s'aturava pera que baixés o pugés algú, no vos podeu imaginar el desfici del pobre animallet, feia un esforç, guanyava el camí perdut y, posant les dues potetes del davant dalt del pujador, enviava resignats esguards al amo, al seu amic, y vinga grinyolar y remenar la guia.

Però el tramvia's tornava a posar en marxa, corria a tota velocitat; el gosset tot lo que havia guanyat ho tornava a perdre, y els dos «amics» havien de separarse de nou.

Quan se va convencer de que l'«amic» seguia ab tanta pena, ab una desesperació tan gran que comensava a rendirse, aleshores, l'home de l'amic, aprofitant un moment de parada, va sentir com una mena de compassió... Va baixar del cotxe y traient-se de la butxaca una llustrosa cadeneta va lligar la bestioleta al barrot de ferro del estribo.

L'home va tornarse a enfilar, tot satisfet d'haver trobat la manera de no perdre al «amic»...

Y el tramvia va emprendre novament la carrera al 9 desenfrenat.

XARAU

La vinenta temporada del Liceu

Ara sí que ja podem donar a nostres llegidors notícies certes de la pròxima temporada del Liceu; les hem sentides de boca del mateix senyor Casanovas, empresari actual.

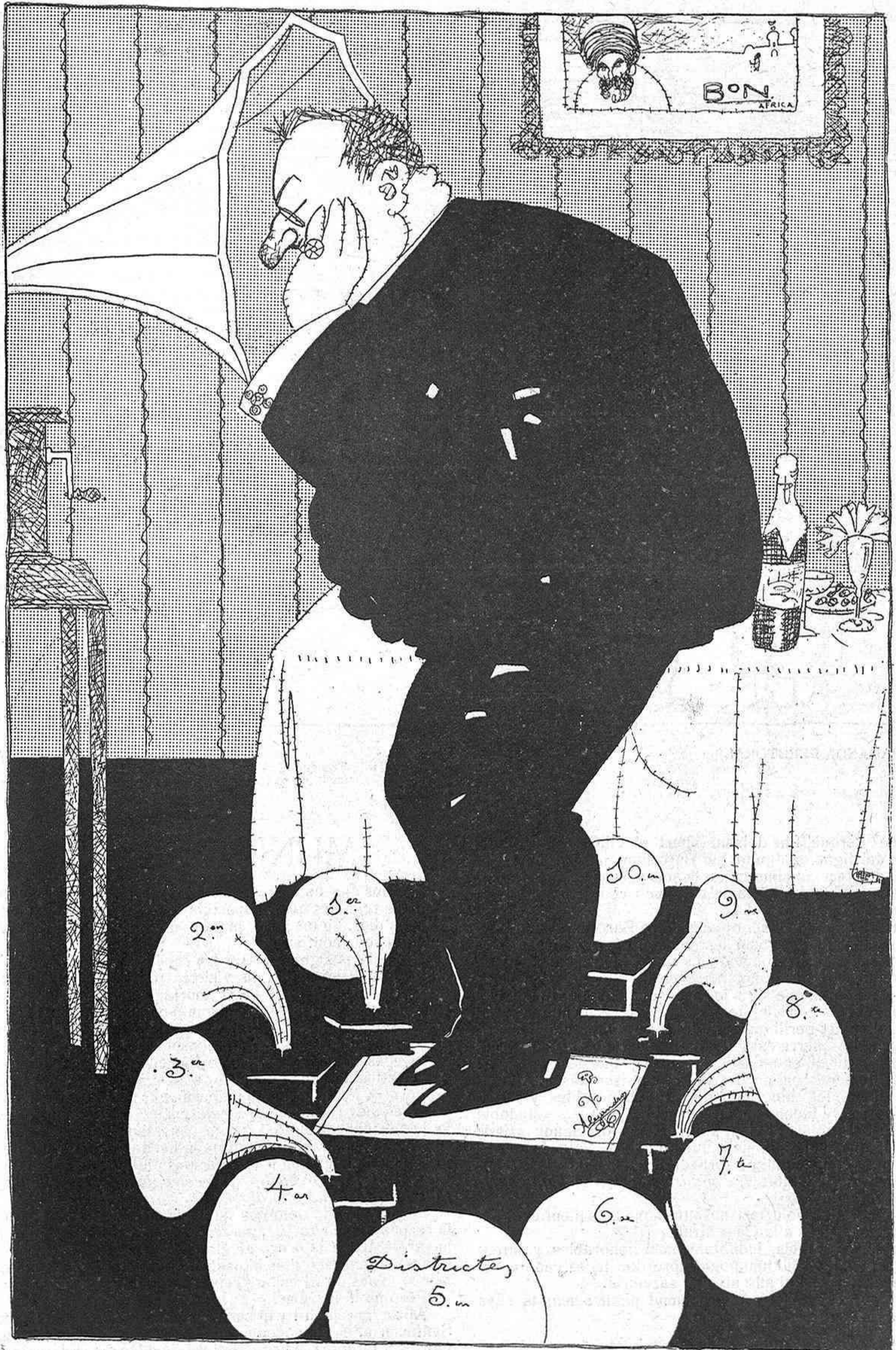
S'apartarà l'orientació de la temporada de la seguida en els darrers anys, en els que predominà la música moderna, arribant fins als cicles vagnerians de les dugues primaveres passades. Aquest any veurem ressucitades una pila de les òperes italianes que feren la delícia de nostres avis: *El barbero*, *Gioconda*, *Manon*, *Faust*, *Don Pasquale*, etc., y com aquestes obres requereixen una execució delicadíssima, vindran artistes de fama mundial, com la Berlendi, la Pasini, la D'Ornelli, la notabilíssima Elvira de Hidalgo, el tenor Anselmi, de qui tants bons records guarda nostre public y que cantarà *La Tosca* y *Manon* el nostre paísà Joan Raventós, que té fama d'esser un dels millors intèrpretes de Wagner y que cantarà *La Walkyria* y *Tannhauser*; en Krismer, en Pintucci, que tornarà a fer *Madame Butterfly*, els baritons Ricard Stracciari, Enric Nani y Antoni Badini, y el baix, ja ben conegut de nosaltres, Nicoletti Korman. Ab aquets elements es segur que pot ferse una brillant temporada; ara lo de desitjar es que la majoria d'aquets noms, que ara sols són promeses de futures hores de delectació, siguin dintre poc realitats, y que la presentació y direcció de les obres siguin dignes de tals interpres. De la direcció de l'orquestra se'n cuidarà el mestre Mascheroni.

En Suñol, concejal?

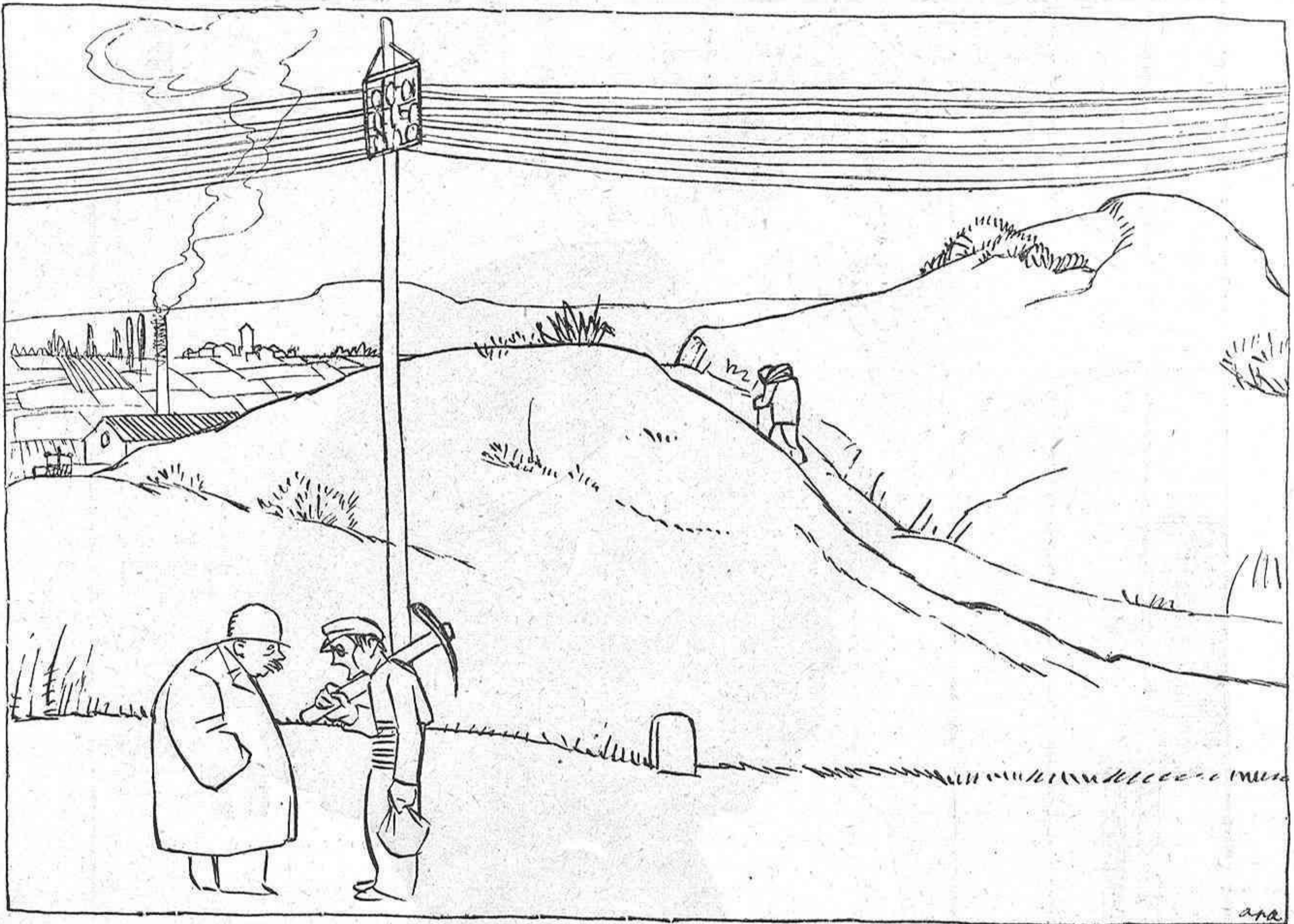
Ab molta insistència's parla aquets dies del proposit que hi ha, en determinades esferes, d'incloure en la candidatura de l'Esquerra pera les vinentes eleccions municipals al respectable home public don Ildefons Suñol.

Seria, si l'idea's portés endavant, un dels més grossos acerts de la Junta de l'U. F. N. R.

ELS DISCURSOS DELS 10 DISTRICTES

—Compañeros!... Cuando suene la hora de la revolución... (Llástima que ara no'm destapin el xampany, que'l pet podria fer efectel)

PROPAGANDA ELECTORAL

—Hola Tomaset!... Y be, ¿que ja tens vot?...
—No, *sinyó*... però tinc gana, si li es igual.

¿Per què? Perquè, fins deixant apart el talent, per tothom reconegut, del digne ex-diputat per Barcelona, mirall d'honorades y garantia de bona administració, la sola presència del senyor Suñol al Ajuntament resoldría un tremendo conflicte que a tots ens preocupa avui per igual.

L'amenassa que actualment plana sobre Barcelona es la possibilitat de que l'administració lerrouxista, tan desastrosa pera la ciutat, pugui, segons lo que de les futures eleccions ne resulti, allargarse encara uns quants anys més.

Doncs be: sigui la que sigui la resposta que'l dia 12 de Novembre donguin els comicis, tenint nosaltres en l'Ajuntament al senyor Suñol, aquet perill quedarà del tot desvanescut.

Encara que l'esquerra estigui allí en minoria, el senyor Suñol sab (segons va dir ell en un article que tots recordem ab goig) que «a l'Ajuntament, com per tot arreu, y potser més a l'Ajuntament que enlloc, les minories, quan són honorables y inteligents, són fortes, y tenen una intervenció directa y saludable en el govern». Y reblant el clau, afegia el senyor Suñol: «Estic convensut de que si algun partit, que ho dubto, volgués entregarse a una obra municipal pertorbadora y oposada als veritables interessos de la Ciutat, *les minories serien més que suficients pera impedirho.*»

Per això, per això voldriem nosaltres que l'eloqüent ex-diputat per Barcelona anés a la Casa Gran.

Si les minories actuals, indubtablement honorables y inteligents, no han volgut o no han pogut aprofitar la salvadora recepta, ab el senyor Suñol allí, això no succeiria.

Ell, que coneix el remei y ha proclamat publicament la seva eficacia, sabria segurament aplicarlo.

MUNICIPALESCA

Per uns dies ha corregut la ciutat el gros perill de veure reelegir els regidors qual manament—segons la llei—expira dintre de pocs dies, ab tot y fer ja tant de temps que'ls ha retirat el poble la seva confiança.

Com si res significuessin les censures que l'opinió s'ha vist obligada a dirigirlos un dia y altre; com si els clams y les protestes del veínat fossin lletra morta; com si els desacerts, les caigudes y torpeses de tota mena no pesessin en el seu *haber*, els actuals regidors, execrats, avorrits pel poble que en malhora els elegí, volien encara continuar en els seus llocs.

Incapassos de marxar pel camí dret, tractaren d'ampararse en una martingala ab apariencies de legal pera alcansar el favor del Govern. A Madrid, que, a lo que's veu, tenen del nostre Ajuntament les més recomanables referencies, han dit que *bueno*; que lo que als concejals toca fer es anarsen a caseta, y que lo que convé que imperi es el sentit de la llei de 1896, llei que té per objecte l'impedir que en les poblacions de més de cent mil ànimes «*se convierta, por medio de reelecciones, el cargo de concejal en profesión ú oficio.*»

Comprenem lo dolorosa que pels interessats té d'haver sigut la resposta ministerial. Ens fem carrec de lo trist que té d'esser haver de deixar la *brevia* en el fort de les ganes de fumar. Suposem les dificultats y les molesties que, per l'home que no té humor ni ganes de treballar, representa l'haver de buscarse feina.

Però no hi ha remei.

Al carrer s'ha dit y al carrer són ja en Callén, en Tauler, en Santamaría, en Ramoneda, en Janssens y demás companys de glories y fatigues, administradors funestos y enfatuats que havien acaronat l'ilusoria perspectiva de convertir *el cargo de concejal en profesión ú oficio.*

El poble de Barcelona els veurà ab gust sortir a tots de la Casa Gran.

Y si alguna recansa sent, es per veure com ne queden alguns, als quals no hi ha, per ara, medi humà de separar del carrec, com no sia valentse d'un procés...

El quiento de mai acabar.

Fa uns dies tornà de Madrid un grupu de regidors.

Havien passat a la Cort formant part d'una d'aquestes comissions que, en companyia del secretari, van y venen, y qual missió principal consisteix, segons diuen, en gestionar allà dalt la favorable resolució de varis assumptes de *gran interès* pera Barcelona.

En aquest darrer viatge gastaren els comissionats dèu mil pessetes, que, segons després s'ha sabut, no bastaren pera comensar.

No be havien baixat els comissionats del vagó que ja s'acordava l'envio d'una altra comissió, pera la qual s'ha votat la corresponent respectable suma.

Es la cansó eterna.

No's presenta assumpte xic ni gros qual arreglo no motivi els consabuts viatges a Madrid, ab tot y venirse consignant en el pressupost una partida de cinc mil pessetes anyals pera'l pago d'un *agente de negocios en la Corte*.

Y pensar que en temps de la cèlebre y boi anyorada *colla de l'arrós* hi havia qui's queixava de les famoses anades a Moncada!

JUST

TELÓ ENLAIRE

PRINCIPAL.—*Icara*, drama en quatre actes d'Eugeni Sellés, es una obra de tesis rebregada y de procediments antiquats. Ni el poder suggestiu de la nostra Xirgu, ni la direcció d'en Jiménez, ni el decorat nou d'en Brunet y Pous y d'en Ros y Güell, ni sisquera els esforços del traductor senyor Fabré han lograt alsarla del nivell echegarayesc. *Icara* pretenia volar alt, però les seves ales artificials, de cera, no han funcionat com era de desitjar y se n'ha anat de bigotis. Llàstima de bona voluntat y de treball.

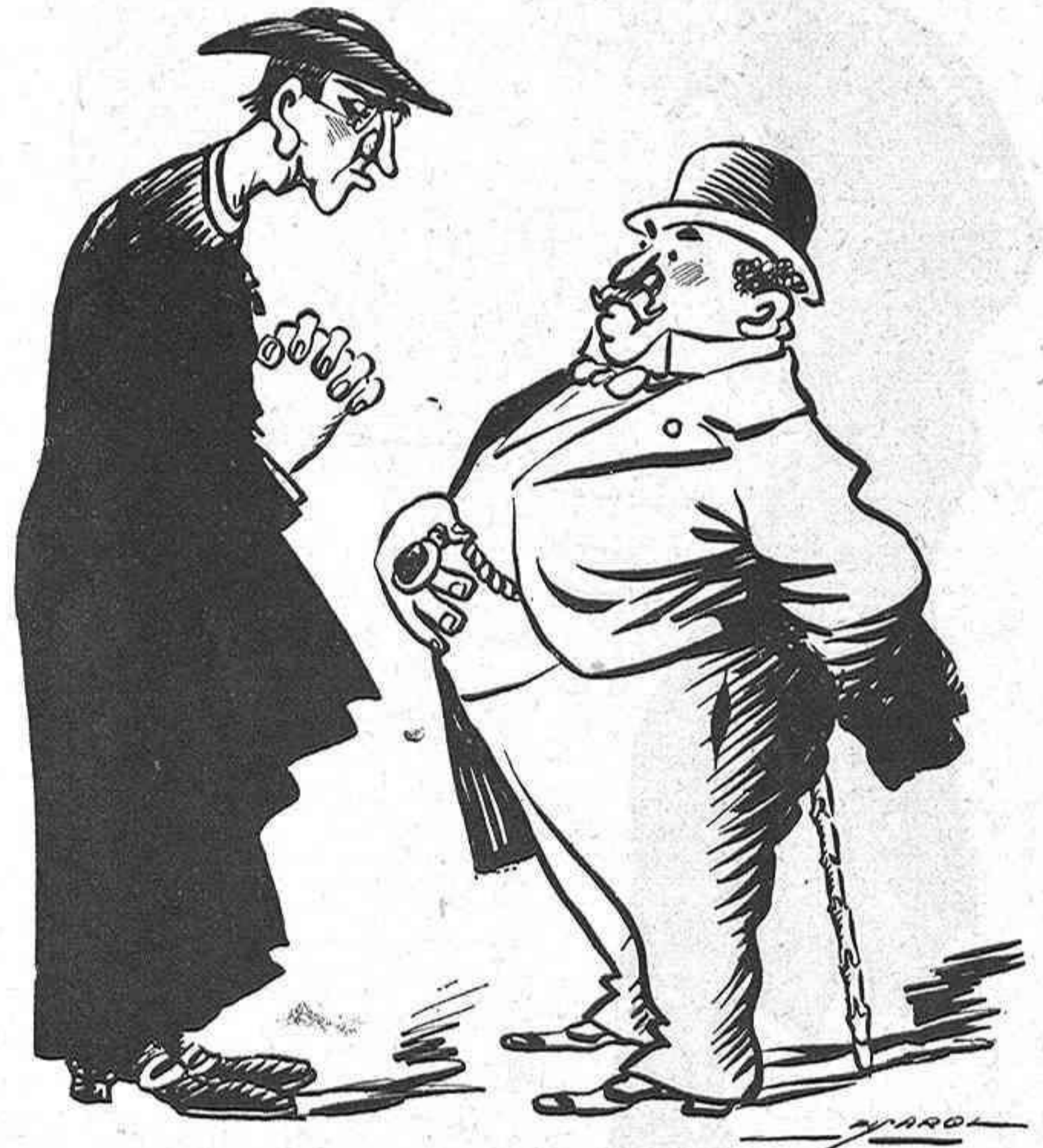

—Per qui votarás, aquesta vegada?
—Jo?... Per la Raquel Meller.

—Estan molt adelantats els preparatius pera posar *La barcelonina y Montanyes blanques*.

ROMEA.—La companyia Calvo ha comensat la temporada ab molt bon peu. Una gran gentada omplí la sala el dia de l'inauguració. La representació de *La vida es sueño* va proporcionar un nou triomf al brillant actor castellà.

Es d'agrair a l'aplaudit artista la deferencia que sembla tenir

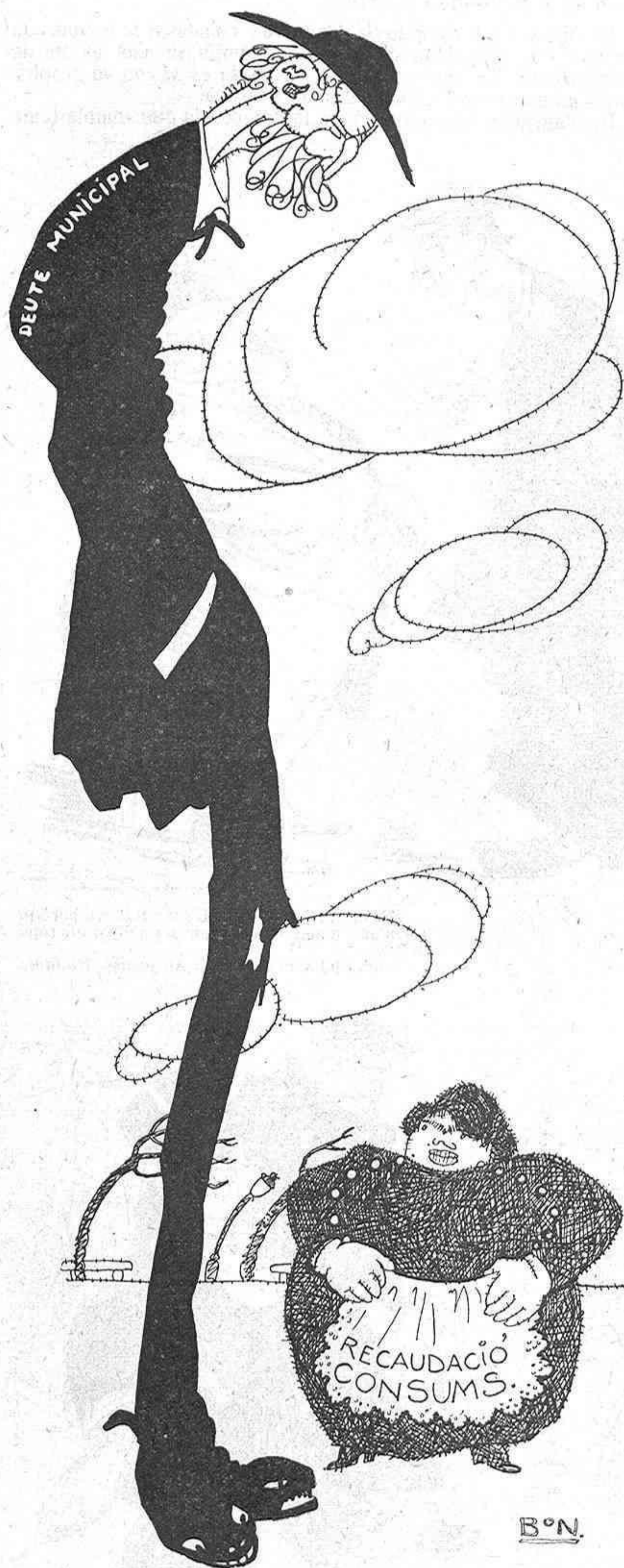

—Es un dirli a vostè, Mossén Baldiri, però juraria que aquet cop tornen a guanyar els republicans.

—Oh!... ¿Què'm diu ara!... Ai, Jesús... Pinilla!...

—No's cregui, no..., no hi tinc gaire confiança... En Canalejas protegirà molt als lliberalots...
—Ai vatua el dimoni!... y no'm fassi renegar. A nosaltres ens protegirà Maria Santíssima, que encara es més que en Canalejas!

DISTANCIATS

—Caram!... A vostè cada dia la veig més petita...
—Com ho vol fer! En aquest món ja se sab: els xics se fan grans y els grans se fan xics.

ab els autors catalans. La segona funció, dedicada an en Rusiñol, ho demostra, y's veu que té'l proposit d'alternar les obres de vers (classic castellà) ab les dels nostres primers dramaturgs. *El místico* fou interpretat d'una manera acabada y deixà per complet satisfeta a la concurrència.

NOVEDADES.—La veritable novetat de la setmana ha sigut la reparició del popular actor comic Julio Ruiz, veterà artista que a pesar d'estarse agotant conserva encara una gran dosis de vis còmica no comparable ab cap dels que actualment cultiven el seu gènere.

Tres funcions de despedida ha donat y totes tres han cridat extraordinaria concurrència, essent sorollosament aplaudit en les sarsueles *La marcha de Cádiz*, *La alegría de la huerta*, y, sobre tot, en *Filippo*, entremés original d'ell mateix y de quin protagonista'n fa una creació colossal el graciós artista.

—Dimars degué estrenarse *La hijas de Lemnos*, ab assistència dels autors. No'n sabem res encara.

ELDORADO.—Continúa molt concorregut. S'han reproduït les celebrades obres de repertori *Los gansos del Capitolio* y *El gran tacaño*, además dels sainets *La rebotica* y *Mañana de sol*.

Esperem la primera estrena pera poder parlar dels artistes; però per ara, l'estrena no ve.

NUEVO.—*Pajaritos y flores* es una sursueleta de diàleg lleuger y picaresc. Se salva principalment per la música, del mestre Padilla, que conté alguns números brillants. Un d'ells, sobre tot, que meresqué'ls honors de la repetició, es de *corte* molt elegant y fou molt ben cantat per les tiples de la casa. Creiem que hi ha *Pajaritos y flores* pera alguns dies.

—Dimars tingué lloc la funció de despedida del popular Julio Ruiz y dimecres l'estrena de *Las hijas de Lemnos* que a hores d'ara no sabem si són guapes o lletges, per més que confiem en la seva hermosura.

—S'està preparant l'estrena de *La casta Susana*, obra en tres actes de gran exit a tot arreu y que promet ser un aconeximent.

APOLO.—S'han reproduït ab molta acceptació els melodrames *Don Juan de Serrallonga* (primera y segona part) y el drama de l'Echegaray *A fuerza de arrastrarse*. Grans aplausos pera tota la *troupe*.

—Sabem que dintre pocs dies estrenarà aquesta aplaudida companyia una obra de gran ressò mundial, que interessarà vivament no sols als habituals concurrents a l'*Apolo* sinó a tot l'element intel·lectual de Barcelona. Per avui no podem afegirhi res més.

—Alto!... Sí, podem afegirhi que l'obra es, *nada menos* que un drama postum d'en Tolstoi titulat *El cadaver viviente*; obra colossal que promet gran sensació.

L. L. L.

ESQUELLOTS

FA ja vuit dies que la cosa va succeir, y encara se sent la xiulada que Barcelona en pes va tributar als elements directors del nostre Cos de Bombers ab motiu del incendi ocorregut en un magatzem de borres de la Ronda de Sant Pau.

Va ser allò el *finis* d'una institució, un escandol mai vist que per sí sol diu a quin punt ha arribat la desorganissació dels serveis publics baix l'administració de la majoria lerrouxista.

No; no hi ha manera d'explicarho lo que l'altre dijous va succeir en la Ronda de Sant Pau... Al costat del edifici incendiat hi ha un quartelillo de bombers, però allí ningú podia fer res, ni intentar cap treball, ni autorisar sisquera l'extracció d'una escala pera salvar la vida de persones que estaven en perill, fins que arribés algun superior. Els quefes del cos varen presentarse quan ja el foc s'havia comunicat a varies cases veïnes. Les mangueres, convertides en immenses flautes de goma, deixaven escapar l'aigua per tot arreu, menos per allà aont convenia. Ni diligència, ni direcció, ni material, ni res.

¡Quin quadro pera colocalo en una galeria de glories municipals!...

**

—Això es el Waterlòo dels nostres bombers—deia un espectador, horroritzat davant d'aquell desastre.

—No,—responia un altre:—Es la realització del programa de don Alacandro. Ja que no pot calar foc a Barcelona per tots quatre costats, deu voler mirar si per aquesta banda comensa a fer-se alguna cosa.

**

Els testimonis de la catàstrofe, els regidors imparcials, la premsa, tothom ha tingut per aquet fet vergonyós una paraula d'indignació o de censura; tothom... menos el concejal inspector del Cos de Bombers, a qui encara no hem tingut el gust de sentir-li la veu.

¿Què'n diu de tot això el senyor Ramoneda? ¿Creu potser que la seva missió's redueix a passejarse per Italia—pagant la ciutat—y a contarnos, al tornar, que allà l'han obsequiat molt y li han donat expressions pera tots nosaltres?

La jornada de la Ronda de Sant Pau resta encara sense explicar.

¿Vol, el senyor Ramoneda, tenir la bondat de fer ús de la paraula?

□

L'homenatge an en Morera, celebrat el darrer diumenge, va resultar digne del Mestre. Els tres festivals organitzats foren grandiosos y's vegeren sumament concorreguts.

La Plassa de Catalunya estigué animadíssima tot el matí. Les cobles «Sureda», «Barcino» y «La Principal Barcelonina» llensaren al vent els acords de les més típiques y populars sardanes, aplaudintse totes y molt especialment les originals del compositor homenatjat.

A la tarde, el Palau de Belles Arts presentà un aspecte magnífic. Distingida concurrència omplí a vessar l'immens saló. El concert anunciat s'executà brillantment en totes ses parts ab la cooperació del chor infantil «Mossén Cinto», «L'esbart de dansaires», els mestres Goberna, Casademont y Millet, y la major part d'orfeons y associacions corals de Barcelona. Va ser, veritablement, una esplendorosa festa pera l'art popular de la nostra terra, en la qual l'Enric Morera's vegé constantment ovacionat ab indescriptibles entusiasmes.

Y l'homenatge acabà ab un apat al «Mundial», assistint-hi alguns centenars de comensals y parlant en nom de distints estaments, els senyors Iglesias, Junoy, Guanyabéns, Morales, Gambús y Granados.

L'enhorabona al nostre gran Morera.

□

TOTHOM ho diu: la fetxa del passat dilluns serà pera nosaltres una fetxa històrica.

En tal dia, en l'antic palau de la plassa de Sant Jaume, varen reunir-se els representants de les quatre diputacions provincials de la nostra terra pera examinar, discutir y fixar les bases de la Mancomunitat Catalana.

L'arbre de les nostres esperances ha florit.

¿Donarà fruit?

Aixís ho desitgem, aixís ho creiem, aixís ho volem tots els que estimem a Catalunya y covem aquest amor, que alguns sols tenen als llavis, en els replecs més íntims del nostre sér.

□

QUIN descuit!...

L'altre dia l'Ajuntament va acordar felicitar al Govern de Portugal.

Però, distrets no se sab ab què, els atolondrats concejals no varen atinar en nombrar una comissió que anés personalment a portar la felicitació a Lisboa.

¡Tant que s'haurien divertit, els pobres, en l'excursió!...

Per fortuna, a darrers d'aquet mes vindrà aquí un escamot del Ajuntament de Madrid.

Y no faltaran diversions, tiberis y juergas.

¿Veritat, Fivallers?

□

ELS nostres diaris sempre tan bromistes.

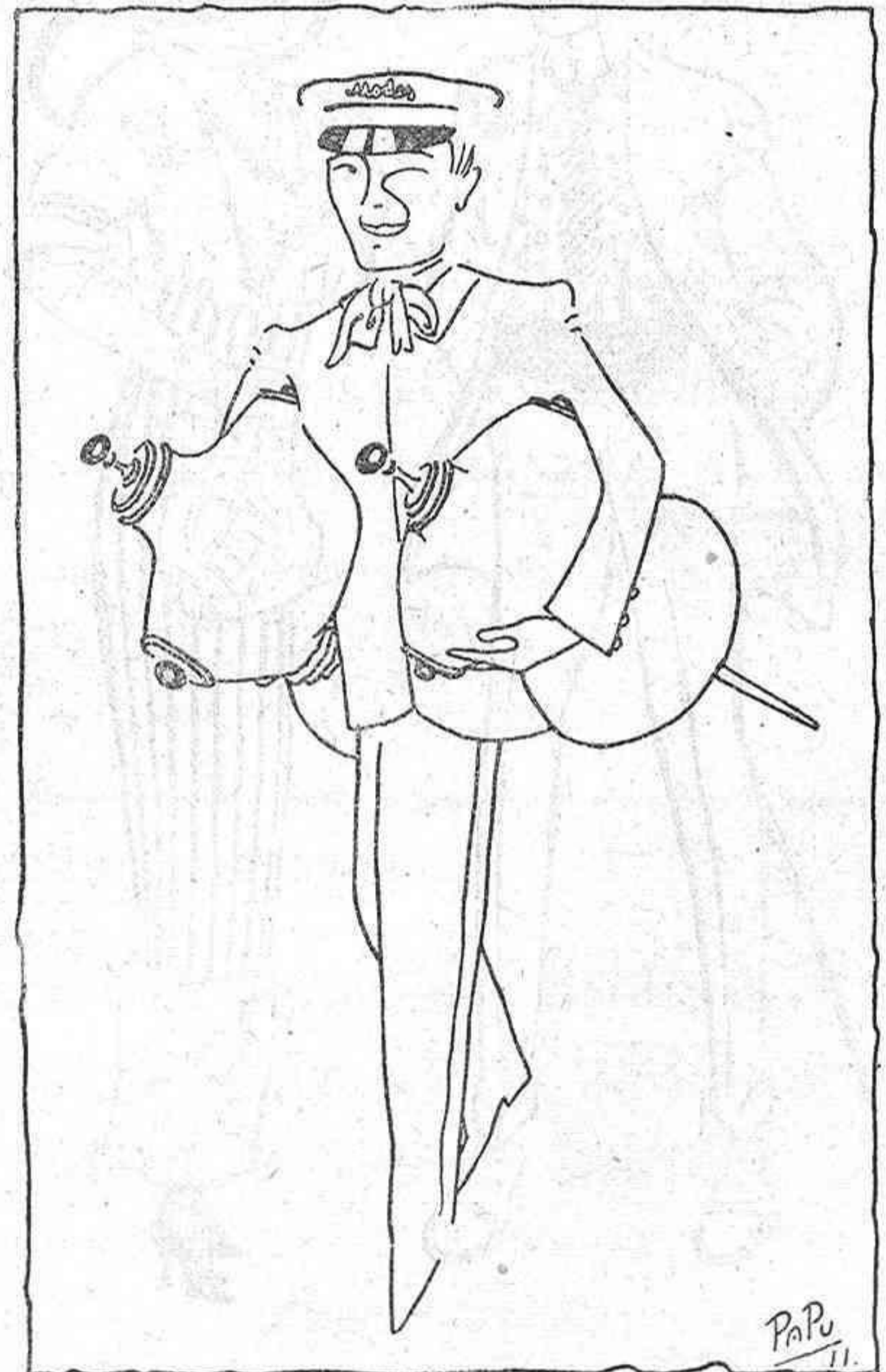
Dona compte un d'ells de la vista d'un judici per falsetat, que dies enrera va fallarse a l'Audiencia de Barcelona, y, sense descalsarse, diu aixís:

A LA PLASSA DEL ANGEL

—Escolti, guardia: ¿y a la Plassa de Sant Jaume també li cambiaren el nom?

—Sí, señor. Aquella se llamará «Plaza del Imperio Chino».

UN VIU

—Vaja, no diguin, que dona gust traginar trastos d'aquets!...

«Según se desprende del sumario, el 3 de Abril de 1907 se presentó Francisco Bergadá en casa de un notario, donde, para poder ir como voluntario á la guerra de Cuba y no poderlo hacer por tener sólo 19 años, firmó un documento con circunstancias falsas.»

Lo curiós, ara, seria saber si el referit jove, després d'això, va sentar plassa de voluntari y, si efectivament va anar a Cuba, averiguar què redimontri va ferhi.

Perquè dona la casualitat que en l'any 1907 Cuba ja no era d'Espanya, ni allí hi havia guerra, ni per lo mateix podien anarhi voluntaris... a no ser que hi anessin exclusivament pera passejarse y fumar puros bons y baratos.

□

MIL y una.
L'empresari del «Principal» acaba de fer una altra etze-gallada.

No tenint ara autors pera disgustar, se dedica a disgustar als artistes, ab l'intent de que se separin de la companyia y aixís estalviarse nòmnes... y no perdre tant.

Prova, sinó, lo que va intentar ab la Morera y lo que ha fet ab en Nolla. En Nolla, que, además d'un xicot decentíssim, es una gran esperansa pera'l teatre català, ha sigut despedit del

D'ELECCIONS

—Ah!... ¿Ets candidat de les dretes? ¿Y't penses guanyar?
—Vaial... La gloria del cel.

«Principal» de punt en blanc, pel *grave* motiu d'haver reclamat al senyor Franqueza unes quantes pessetes que, segons contracta, són ben seves.

Lo que es que en el cas Nolla, com en el cas Morera, el tret li ha sortit per la culata.

Perquè, ell podrà fastidiarlos no deixantlos treballar, però ells cobraran les quinzenes mentres...

*haya justicia en la tierra,
y teatre en Català,
y escriptures al «Romea»...
y cases a Puigcerdà.*

□

CURIOSA nota comercial que trobem en *El Diluvio* y que's refereix a la cullita d'atmetlles a les isles Balears:

«El precio que alcanza este fruto en la actualidad oscila alrededor de 110 pesetas el quintal métrico mallorquín...»

Si els nostres lectors se prenen la molestia de fixarshi be, mercès an aquesta noticia, veuran que desde ara saben dues coses que, probablement, no les sabien.

Primera: Que a la terra d'en Maura, les atmetlles, actualment, se venen a 22 duros el quintar. Y,

Segona: Que a les Balears tenen un *quintar metric* especial, que porta el nom de *quintar metric mallorquí*.

Ja veuen, exprementla be, si se'n pot treure de substancia d'una simple gazetilla d'*El Diluvio*.

□

S'ha obert novament al public, completament restaurat, el popular «Saló Parés», del carrer d'en Petritxol.

Pera celebrar la reforma, l'amo de la casa ha inaugurat una Exposició extraordinaria en la que hi figuren més de setanta pintures, tot quadros dels millors paisatgistes y figuristes catalans.

En la colecció s'hi troben tantes teles com firmes, de modo que no pot ser més variada y més nombrosa. Totes les tendències, tots els estils y totes les escoles hi estan representats magníficament.

Ja ho saben els nostres burgesets: diumenge, cap a missa a Santa Agna, cap a comprar el tortellet y cap a veure els quadros de cà'n Parés.

□

UN telegrama:
«*Valladolid*.—En Matapozuelos el tren número 5 arrolló á un hermoso toro que acometió al convoy. La res quedó destruzada.»

Això ve a ser una ampliació d'allò que solen dir els taurofils:
«No hay quinto toro malo.»

Ja ho veuen.
Ni *tren quinto* tampoc.

□

LEGIM per milèssima vegada:
«Hoy el Ayuntamiento no celebrará sesión de primera convocatoria, verificándose de segunda el jueves.»

Y després de llegirho se'ns acut preguntar:

¿Com es que no s'estableix ab els banquetes, y *lunchs* y xeflis a la Mina de Moncada, aquesta moda de les segones convocatories?

□

UNA resposta ingenua.
Parlaven en una reunió dels efectes que en certs temperaments produeix l'emoció de treure la rifa.

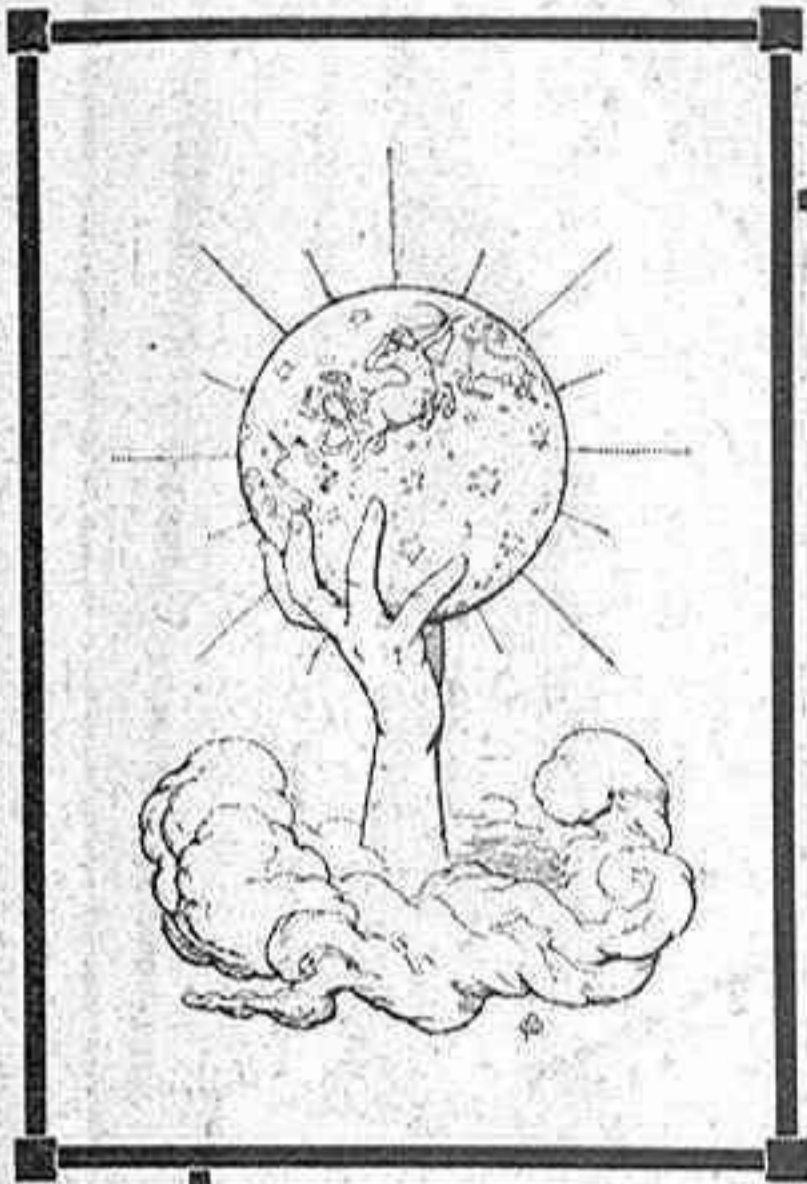
—Y vostè, ¿què faria si's vegés ab la grossa de Nadal?
—Jo?... Res!

□

CASSAT al vol:
—Tu, m'han dit que la Felissa's casa ab un aviador?
—Sí.
—Y com ha sigut això?
—Res, que a la xicota li sembla que'l dol li ha d'estar molt bé.

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

El martes próximo,

día 24,

se pondrá á la venta

EL AÑO EN LA MANO

Almanaque - Enciclopedia de la vida práctica para 1912

5.º DE SU PUBLICACIÓN

CONTIENE: Industria é inventos — Estadística — Agricultura práctica — Páginas para los niños — Historia — Muertos ilustres — Perú, su geografía é historia — Tolstoi — Los premios Nobel — Marruecos — México — La crisis inglesa — Historia del año en España y en el extranjero — Montenegro — Exposiciones de Turín y Roma — Historia de la arquitectura — El alumbrado al través de los siglos — El «Cau Ferrat» — Reyes y Presidentes — Literatura — El año astronómico — La aviación

CONCURSOS CON PREMIOS EN METÁLICO — REGALOS Á LOS COMPRADORES

PARTICIPACIÓN EN UN BILLETE DE LA LOTERÍA DE NAVIDAD, &, &, &.

PRECIOS: { Encuadernado en cartón, cubierta en colores. . . Ptas. 1'50
 { Encuadernación de lujo, tapas oro y relieve. . . » 2

Se pondrá á la venta el martes, día 24

DON JUAN TENORIO

por D. JOSÉ ZORRILLA

Ptas. 0'50

EL NUEVO TENORIO

por BARTRINA y ARÚS

Ptas. 2

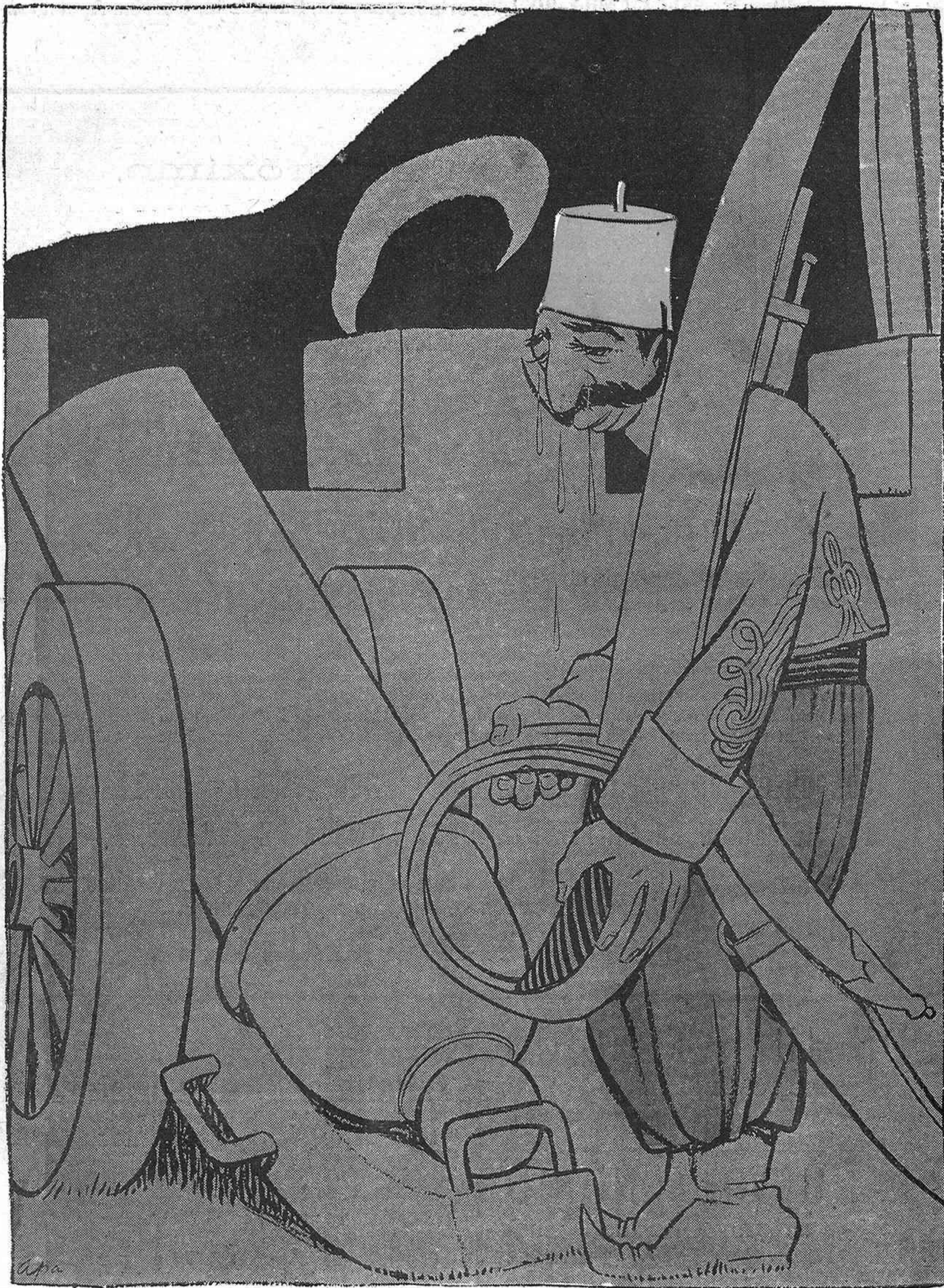
OBRA NOVA

L'Italia clerical y aristocràtica al sigle XVIII, vista per
 - un personatge francès -

per CARLES DE BROSSES — Traducció de J. MIRÓ

Preu: UNA pesseta

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés, un ral pera certificar. Als corresponals se'ls otorguen rebaixes.

EL TURC A TRÍPOLI

«Si Mahoma no'ns ajuda,
això se'n va a cà'n Pistras...
Serafi Pilarra